

..כך חדרנו לרבת עמון!

(המשך מעמוד 27)

דולאר אף העמידו לרשותם מדריך בדואי שיקח אותם רגלי אל פטרה העתיקה.

★ ★ ★

קו ישראל-ירדן

הפלע הארומ, שכרי לראותו הקריבו צעירים ישראלים רבים את חייהם, ניגלה לעיניהם בכל הדרו. הם צילמו בו כל אתר, כשהם נוהרים מלהיתקל באנשי האו"ם שהיו צריכים להיות במקום.

אבל כשנכנסו למלון המקומי כדי לקנות גלויות, צצה צרה חדשה בדמותו של תייר אמריקאי שנטפל אל ויקטור. תוך כדי שיחה הסתבר לתייר שהוא ויקטור הם בני אותה עיר ומכירים את אותם האנשים. עכשיו היה חסר רק שאותו תייר יעלה בדעתו שבעצם אין אמריקאים בחיל-המשקפים של האו"ם וזה יהיה הסוף. כמאמצים גדולים הצליחו שמעון וויקטור להיפטר ממנו. לאחר חצי יום של סיורים בעיר האגדתית חזרו לתחנת המשטרה. ויקטור נתן עוד טיפ לסמל וזה זיכה אותם

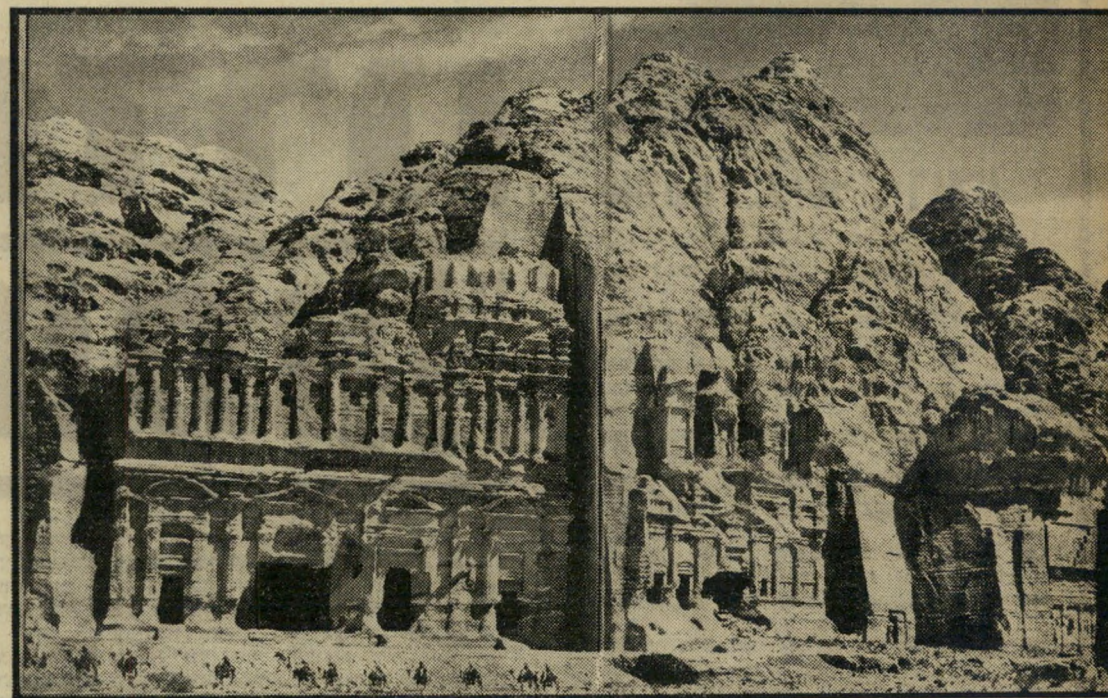
לו את דרכו האמריקאי והשוטר גילה בו את חותמת נמל חיפה. "אני נוסע לפעמים ללבנון דרך ישראל", הסביר. כך הגיעו לנחל ארנון, מקום בו עמד מסעם המתוכנן להסתתרים וממנו היו צריכים לחזור לישראל. אבל הקלות בה עברו בשטח האויב הירדני עד כה הכניסה בליבם שאיפה נוספת: לסייר ברבת-עמון.

לאחר לילה נוסף בשדה יצאו בדרך צפונית לבירת ירדן. בדרך אספו חייל מחיל השריון הירדני. הוא התגלה להם כמטומטם עד כדי כך שלא חששו לדבר ביניהם עברית וויקטור אף הציע שיקחו אותו עימם לישראל בתור עולה.

★ ★ ★

הזקוף שלף אקרה

מכונות האו"ם הלכנה ובתוכה שני הצעירים הישראליים הסתובבה מספר שעות ברחובות רבת-עמון. כאן חששו לרדת ולהלך ברחובות, מלבד פעם אחת בה ירדו לקנות פירות, ואת ארמון המלך סובבו פעמיים. ואם כבר נמצאים ברבת-עמון, מדוע שלא יצפינו עד זרקה? היה להם דלק והם נסעו לזרקה — הנימצאת כי

פטרה, כפי שנתגלתה לעיני שני המסתננים הישראלים

בספלי קפה נוספים. אחד הלגיונרים במקום ביקש להצטרף אליהם כטרמפיסט עד מען, הנמצאת 70 ק"מ צפונה. אבל הוא נראה להם פיקח מדי מכדי שיסכימו. במקום לנסוע למען יצאו שני משקיפי האו"ם המחופשים בכומתות שחור רות בדרך העפר לכרך מואב.

את הלילה בילו באחד החאיות כשהם מכורבלים בתוך שקיהשינה שלהם ובבוקר המשיכו לכיוון כרך. השטח נעשה מאוכלס יותר ויותר, ומדי פעם היה עליהם להיעצר לזיהוי ליד מחסומים על הדרך. אולם המצלמה של ויקטור פתרה את כל הבעיות. הוא רק היה צריך להציע ללגיונרים להצטלם עימם כדי שאלו ימהרו לחבוש את סוסיהם ולענוו את חגורותיהם הצלובות ואת נשקם. עתה היה ברור לכוחי ולויקטור שהם עוד יחזרו עם חבריהם בטיולים דומים. הם הכינו את הקרקע לפתיחת הקו ישראל-ירדן, הבטיחו ללגיונרים לחזור ולהביא את התמונות. אבל בתחנת המשטרה בכרך מואב גידמה היה שהקץ הקץ על מסעם. שוטר מקומי דרש את דרכוניהם. ויקטור מסר

חמישים ק"מ צפונית לעמאן. הדרך היתה עמוסה בשיירות ארוכות של כלי רכב שנעו דרומה. רק מאוחר יותר גילו השניים כי התקופה בה שהו בירדן היתה אחת התקופות המתוחות בין ירדן לישראל, והלגיון זרם לאזור הגבול. הם צילמו את מובילי הטנקים וכלי-הרכב הצבאיים ללא חשש והגיעו עד זרקה שהיתה מליאה אנשי-צבא ירדניים. כאן ניגמרה להם המפה. מפתם הכילה את שטח ירדן עד לזרקה בלבד ולא נותרה להם ברירה אלא לחזור. באותו יום חזרו לעמאן ומשם נסעו ליריחו.

ביריחו שוב גידמה היה כי ייתפסו בידי הירדנים. ויקטור הירבה לצלם שם את מחנות הפליטים ואת התל של יריחו העתיקה. שוטר מקומי דרש למסור לו את הפילם. ויקטור סירב וגער בו. השוטר דרש מהם להילוות אליו למשטרה המקומית. רק אחרי שויקטור הוציא את הפילם ושרף אותו לעיני השוטר, נרגע האחרון והם יכלו להמשיך בדרכם.

את הלילה בילו ליד ג'י מוסא. למחרת העדיפו שלא להיכנס לירושלים המיוזחת, שם יכלו להיתקל באנשי או"ם,

נסעו לבית-לחם ולחברון. ליד בריכות-שלמה ערכו פיקניק ארוך ובערב ניסו לחצות את המחסום על כביש חברון-באר-שבע. הדבר לא עלה בידם. שוטר מקומי החזירם כלעז מת שבאו. עתה ניצבה בפניהם השאלה: איך חוזרים? הם חשבו לעבור דרך מעבר מנדלכאום, או דרך הר-הצופים. אולם לבסוף החליטו שהדרך הטובה ביותר היא לחזור לירושלים דרך ארמון-הנציב.

את שער הכניסה מהצד הירדני לארמון-הנציב עברו בנקל, אולם בשער היציאה לכיוון ישראל ניתקלו בוקף חשדן. הוא לא הסתפק במספרים האישיים שמסרו לו, רצה לדעת לאן הם נוסעים ובוקף בחשדנות את מספר המכונית (שאחת מספרותיו שונתה על ידם קודם לכן). אחר-כך ניכנס הזקוף לעמדתו כדי לטלף למפקדה. ויקטור ניצל את העדרו כדי להרים את המחסום, אבל אז כבר יצא אליו הזקוף עם אקדח שלוף. תוך רגעים מספר היקטור אותם מכונות אנשי האו"ם. הם נלקחו לחקירה.

בחקירה הקצרה טענו ויקטור וכוחי כי הם סטודנטים שיצאו קצת לטייל בירדן במכונית או"ם שלקחו בהשאלה. אך עוד לפני שאנשי האו"ם הספיקו לאמת זאת, הגיע למקום ראש המחלקה-לתפקידים-מיוחדים במשטרת-ירושלים רב-פקד מיכאל בוכנר. הוא היה לבוש אזרחית והשניים חשדו בו שאינו ישראלי. מצד שני הוא חשד בהם שהם אינם ישראלים. רק כשנעלמו החשדות ההדדיים ובוכנר גילה את זהותם של השניים, מיהר לחלצם בטרם יעצרו.

כך הסתיים הטיוול המופלא שסופר כאגדה במשך שנים בארץ. אלא שהשניים שילמו בעדו מחיר כסויים. הם הועמדו למשפט. ויקטור פרידמן, שהשגירות האמריקאית התערבה למענו, לא נמצא אשם בהסתננות לירדן, שכן כאזרח אמריקאי היה רשאי לחצות את הגבול. הוא נידון לשני חודשי מאסר על החזקת דולארים ונשק ללא רשיון. שמעון נידון ל-15 חודשי מאסר, מהם 9 חודשים על-תנאי. פרס כאלף: שומרי הכלא בו ישובו השניים לא ידעו בדיוק על מה הואשמו. הם שמעו רק שהשניים הסתנו לירדן, היו בטוחים כי הם מרגלים משום כך התעמרו בהם והתיחסו אליהם כאל בוגדים.

★ ★ ★

מסע אל הארנון

ויקטור פרידמן נרגע אחרי הטיוול בירדן, אך לא כושי. היה לו עוד חלום אחד אותו רצה להגשים: לראות את הארנון במקום השפך שלו ליס-המלח. באחד הימים בשנת 1964 נעלמה סירת-מנוע ממפעלי יס-המלח בסדום. איש לא מצא אותה מאז. אבל כעבור כספר חודשים הגיע לאוזני השליטונות פיתרון התעלומה. התברר כי כמה צעירים מקיבוץ עין-גדי סחבו את הסירה ובמשך כחודשיים החביאו אותה בין שיחים ליד עין-גדי. לילה אחד יצאו שלושה צעירים לכיוון הארנון. הם נתקלו בלשון של יס-המלח ומנוע הסירה נישבר. בעזרת המנוע השני, שלקחו עימם, הצליחו לחזור. למחרת יצאו שוב בחסות החשיכה לכיוון נחל ארנון. הפעם הצליחו להגיע אל הקניון המרהיב והניפלא שלו, במקום שפך הארנון ליס-המלח. הם בילו שם יומיים ולילה וחזרו בלילה השלישי לעין-גדי.

כעבור ימים מספר יצא אחד מהם לבדו להחזיר את הסירה למפעלי יס-המלח. בדרך נשבר המנוע ונשמט והסירה התהפכה. האיש חזר בשחיה ממושכת של שש שעות מלב הים אל החוף, כשהוא נע בין חיים ומוות. עבר זמן עד שהשליטונות עלו על עקבותיהם של מבצעי ההסתננות לארנון. אחד מהם הועמד לדין וישב 27 יום בכלא. השני היה, לדברי המשטרה, שמעון רימון, ששהה אותה תקופה במשק עין-גדי. אלא שבינתיים יצא שמעון למסע הרפתקות בחו"ל, בו הספיק, בין השאר, לעבוד כקרופייה בקאזינוס של לונדון וכחותף לזיתנים בים הצפוני.

בהעדרו הוא הוכרז כעבריין נימלט. עתה, כשחזר לישראל כדי להשתתף במלחמה ולחצות את הגבול — ברשות כמובן, המחין לו גליון אישום שהאשים אותו בהסתננות נוספת לירדן.

ואולי זה אופייני לבני האגדה החיה ששמה שמעון רימון, כי להזמנה למשפט הגיעה אליו רחוק רחוק: עד שארם אל-שייך, שם נמצא בתפקיד, כאיש רשות שמורות-הטבע.

בנות וצנחנים
יוסף לוי

אבינועם מורחיים

עדה לייא

הילה בועמי

אבנר רגב

יום ד' 20.3 "אלון" רמלר
יום ה' 21.3 "בתי"ם" בתיים
יום ו' 22.3 "חוף" חדרה
מוצ"ש 23.3 "קסם" רמת-ג
2 הצגות: 6.45 עירית רג
9.00 לקהל הרחב

יום ב' 25.3 אולם מפעל הפיס, תל-אביב
יום ג' 26.3 "עמית" יוקנעם
יום ד' 27.3 רמת-יוסף
יום ה' 28.3 "תל-אור" נוף-ים

ת'אטרון דורות
חינה רחובסקה

צדוק צרפתי

אורה מורג

אלי עמרם

לורה שחר